

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

4. ÅRGANG

NUMMER 21.

1. NOVEMBER 1932

På besøk hos Chiriguans-indianerne

BREV FRA SIGURD GRØNVOLD

Vi gjengir idag resten av brevet om br. Grønvolds utreise.

Som sagt fikk jeg ikke tale med hovedingen. Jeg hadde dog enns et erinde å utfore som gjorde at jeg måtte stanse der til neste dag. Jeg hadde nemlig med beskjed til en indianerkvinne, at hun skulle resse til sin mann som arbeider ved sukkerfabrikken i San-Pedro, hennes mann hadde sendt reisepenger til Tagatgal og om hun red dit på hesteryggen vilde hun få penger til å ta toget videre. Jeg fikk med meg bred, men det var vann i den året rundt.

Ved halv ti tiden fant jeg det best å gå til sengs. Jeg fikk innsting i en seng i den nærmeste hytte hvor vi var samlet. Det var tre senger i hytten, og det blev tilstift fire, men den var av rot og furuten ben. Den blev anbragt nærmest ildstedet eller bålet som var i midten av hytten. Varmen holdes vedlike natt og dag. Jeg forstår nu hvorfor sengen foruten ben ble anbragt nærmest ilden, sikkert var det derfor at den som lå der lettere skulle kunne fyre. Jeg hørte nemlig at vedkommen dem som lå der lå ny forsyning av ved på ilden flere ganger om natten. Det var dog allikevel kaldt, skjont jeg lå med klærne på. Det var nemlig ingen derer i hytten

og til veggvar det bare stolper, sa det var nokså luftig.. Det kan være bra nok om sommeren, men nu på varen var det for kaldt. Spenn ble det ikke meget av, ikke så meget for kuldens skyld som for noen små krypskyld, som på ingen måte vilde la mig være i fred. «Er man ute kommet, får man ute være», sier et gammelt ordspråk, og var jeg kommet til indianerne, fikk jeg også være der ivertfall til morgen. Morgen kom omsider denne gang også, og da jeg stod op ved 7 tiden var alle husets medlemmer, både de store og små, samlet rundt bålet midt på gulvet. Ja det var ikke bare indianerne, men husdyrene syntes også at de hadde like megen rett varmen som de andre. Og denne «rett» forstod de også å benytte sig av. En hund med sine 5 hvalper lå der i asken, så nær varmen som den kunde komme. 3 katter som i nattens løp hadde lagt side om side med barna i sengen, var nu også representert.

Frokostretten som blev mig servert bestod av to egg og maisbros, indianernes eget produkt og tillagning. Skjont det ikke var smør eller annet pålegg til, smakte det godt. Det skulle ikke så meget til for jeg kjente at jeg blev mett. Man blir hurtig mett av mais. Efter å ha sunget noen sanger og lest et kapittel av bibelen, drog jeg avsted for å gjøre flere iakttagelser mens jeg oppholdt mig på indianernes nordligste territorium i Argentina. Drog så etter avsted til hovedingen hjem, hvor man visste mig det provisoriske skolehus som var blitt oppsatt med det mål for øie at det skulle komme en lærer å undervise dem. D. v. s. det var ikke helt ferdig enn, men stolper var reist og de var kommet langt på vei. Da vi kom tilbake til mine vertsfolk, hvor jeg hadde sovet om natten, var det en bered middag som ventet mig. Enhon var blitt slagtet under vårt fravær og den blev nu servert sammen med rissuppe og sopptøter. Mens jeg satt og spiste iakttok jeg hvordan kvinnene syslet med hjemmets industri. En var iferd med å leve etslags teppe eller sjal som man bruker meget her når man rider. Det er et hull i

måten til å stikke nedet gjennom, så man får teppet over brystet og ryggen. Om natten bruker man gjerne teppet over sig.

Veven bestod kun av 4 stokker. 2 var slått ned i jorden og 2 var slått tvert over de andre. Disse var teppet festet til. Dette var like stasen, når undtas de to pinde hun brukte å veve med. — En annen industri som indianerne arbeider meget med er å lage vannkrukker av lere, som de siden brenner. Jeg la særlig merke til en i den hytten jeg var. Den var det også malet hons utenpå og den var meget pen.

Klokken 3.30 var tiden for mitt opbrudd og jeg måtte da begynne avsted for med lastebil å nå Tagatgal den samme dag. Det er imidlertid mellom Argentina og Bolivia grunnet Stadards oljeleiter i begge disse land, så det er ikke vanskelig å få følge med en lastebil som også er det eneste befordringsmiddel man har. Naturligvis kan man bruke hester og muldesler, men det går jo langsomt. Det er nu meningen at jernbanen skal gå helt opp til Bolivia. Nu går den ikke lenger enn til Aguaray, som er beliggende 12 km. unntak for Playa Ancha.

Ja, nu har jeg i all enkelhet fortalt om min reise til indianerne ved Playa Ancha-foden, og jeg vil si med Ibisen, at «skulde det stundom falle litt tort, så er det dog sant og visst».

Nu har jeg også talt med hovedingen fra Playa Ancha. Han kom innom her på lørdag da han hadde fått høre om mitt besøk. Han hadde ennu ikke fått noen lærer og ville nu at vi hurtigst mulig skulle komme der op. A reise dit op med en gang ser vi oss imidlertid ikke istrand til, da alle de pengene vi for øyeblikket har er 15 centavos, som akkurat strekker til for å sende dette brev til Norge. — Men nu da jeg har skrevet dette kan vi ikke la være å appellere til vennene i Norge som leser dette, om å hjelpe oss så vi hurtigst mulig kommer avsted til disse indianere som i så mange år har ventet på å få en misjonær. Tross de dårlige tider som er rådende så vel hjemme som overalt i verden, tror jeg allikevel at hvis enhver vilde gjøre hvad man kunde, at det ville bli mulig å sende oss en 1000 a 1500 kroner som jeg tror vil strekke til for å få op et hus å bo i. A leve i en indianerhytte går ikke for oss, iethvertfall ikke i lengden.

Mitt brev er blitt langt, nesten for langt, men da det ikke er så ofte jeg skriver, så håper jeg dere vil ha tålmodighet til å følge med tilslutt. Ennu kunde det være meg å skrive om, men jeg får snart slutte nu. Min hustru hilser til

Forts. 4. side.

Den Norske Congomisjon

Arsberetning for 1931-32

Det driftsårs som nu er avsluttet pr. 20. september er det tredje siden br. Alb. M. Christiansens annen utreise til Congo.

I likhet med tidligere år har vi eftersom tiden er gått, erfaret at Herrens velsignelse har hvilet over arbeidet både ute og hjemme, således at vi også idag må fylles med takk til Gud, når vi ser tilbake på det svunne arbeidsåret.

Br. Christiansen har ved Guds nade fått være sund og frisk, når undtas et mindre benbrudd, som nu på det nærmeste er helet, og at blodet, som en naturlig følge av oppholdet i dette for europeere så farlige klima, stadig blir tyndere.

Han har hele tiden fått nåde og kraft til å passe sine mange dagslige gjøremål, med møter, skole, praktisk arbeid og bibeltimer med de troende om aftenen.

Sondagene har han tidligere benyttet til møter i de omliggende byer, men i den senere tid har han, på grunn av den nevnte benskade, ikke vært istrand til selv å være med på disse ekspedisjoner.

Folket er fortsettende venligsinnet og mange er åpne og mottagelige for evangeliet. De store muligheter for et sjellevinnerarbeid i langt større utstrekning enn en

mann kan overkomme, er et faktum som faller, men også om

kommer tilbake til i sine brever. Et av de siste skriver han: «A, hvor jeg lenges etter at noen kan komme ut og hjelpe mig». La oss derfor fortsette med å «be hestens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst».

Br. Christiansen har ennu ikke mottatt de offisielle papirer på grunn til misjonsstasjonen, men bor fremdeles på stedet med administratorens tillatelse, og på hans forsikring om at saken vil gå i orden, således at de offisielle papirer vil bli tilstillet ham i en noenlunde nær fremtid.

Hvad hjemmearbeidet angår har det særlig for Oslo og Sørkedalen vedkommende i det forløpne år vist sig en stadig voksende interesse for arbeidet, hvilket har gitt sig utslag i velsignelsesrike sammenkomster og økning av de inntekomme midler. Foruten de 14-daglige misjonsmøter, har det i årets løp vært arrangert tre festlige sammenkomster — to i Sørkedalen og en i Asker — alle med enkelt årlig utbytte for de deltaende venner.

Det samlede beløp som er inntekmet i året — fra 20.—9.—1932 til 20.—9.—1932 — utgjør kr. 4335,48 mot 3403,88 i det tilsvarende tidsrum i forgående år.

Disse økede inntekter har satt oss istrand til, — foruten å øke byggefondet til 1200 kroner — å forholde de vanlige kvartalsterminér med ca. 100 kroner, og derved utjevne en del av det kurstap br. Christiansen stadig utsatt for grunn av den norske kronens fall i forhold til belgisches francs. Vi direkte er det utsatt kr. 291,13 til et «Hjemreise- og avlosningsfond», idet dette beløp blev innsamlet på en av de tidligere nevnte sammenkomster i Sørkedalen, og etter arrangementenes ønske skulde anvendes i dette øiemed. Efter regnskapets avslutning har jeg mottatt etterliggende 55 kroner til dette fond saledes at det nu utgjør kr. 346,13.

La oss da, idet vi frembærer var takk til Gud for all den velsignelse han har tildelt oss i det forløpne år, begjære nåde til samlet og enkelt å forvalte hvad han har betroet oss, således at hans navn blir forhørigt og sjelene frelest i den korte tid vi ennu har igjen her nede på jorden.

Snart er høstens korte tid for gangen, tjenerne fra marken kalles hjem. Mesterens «vel gjort» da hilser mangen. Herre, må jeg være en av dem. E. Syvertsen.

MISJONS RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens
tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Ut kommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg. Abonnementspris er: I høstal 20 øre kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postkontorer og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opspørrelse og betaler skjer til ovenstående adr.

Mål—Midler

Av evang. J. A. Johannesson.

Målet, eller som man understår si, «Hensikten hellige midler». Det betyr at når en man vil ha en sak, like meget hviken, gjennomført, når han bare selv ønsker såklen for å være god, så er det til latt å bruke alle tenkelige midler. Denne fremgangsmåte er meget alminnelig, særlig på det kirkelige og religiøse område. Vi må gjøre noe, sier man, for å drø deunge til oss. Vi må ha underholdning. Fremfor alt vil vi passe på meningens lemmer, at de ikke skal bryte ut og gå andre steder. Man ønsker midler, helst noen nye, ved siden av alle de gamle surrogater, som tildels er usatt: konserter, hvor en kreller og sminket sangerinne fra scenen optrer, basar med utdanning og liga, og så et kristelig foredrag, der som pen fernis blir strøket over hele dette gudelige komediespill. Slik foregår smart i alle kirker og menigheter, for: «målet — hensikten hellige midler!»

Hvor langt konsekvensene kan føres ut ved å praktisere denne læren ser man tydelig i den katolske kirke, såvel i avladsahandelen som i forfølgelsen av de frele kristne. Det er en kjent sak, at det er særlig jesuitene som har praktisert læren: «Hensikten hellige midler», spesielt når det gjaldt å føre «kjettene» tilbake til kirken moderskjod — «Skjøgens» fang — eller i motsatt fall få dem utryddet. For å nå dette mål var intet middel for lavt.

Ved å lese Ch. Chinquys bok «50 år i den romersk-katolske kirke» og likeledes ved å studere hugenottenes lidelser i Frankrike og Huguenottenes martyrium i Behmen og Mähren, får man et innblikk i hvilke sataniske planer der blev uttatt av jesuitene, — for siden å få svirheten til å utføre tortur og henrettelser. Ja, faktotum var jo ikke kirken, men staten som forfulgte de kristne!! Kirken kunde bare benytte sig av alle tenkelige midler, for: «Hensikten hellige midler!» Undertegnede har sett og oplevet noe av det som også foregår i våre dager i den retning fra jesuitenes side, særlig i de katolske land, når det gjelder å legge hindringer i veien for evangeliet. Og ikke bort så de ikke får komme og here sannhetens ord.

Men ennu mer forbausset blir man, når man ser hvor dypt denne fordervelsens surdeig har gjennemsyret store deler av folket også i de protestantiske land. Et tydelig bevis i den retning er kommet frem i pressen i anledning Norem-Steinsvik saken, som er renset i en

sak ble behandlet i lagretten i Oslo forleden. Om dommen som falt i saken, skriver «Morgenbladet» bl. a.:

«Avgjort må saken for hr. Noresns vedkommende ennå ikke være. Alle tenkelige midler må brukes for å gi ham den opprensning han har krav på, o.s.v.

Her står tanken stille. «Alle tenkelige midler må brukes!»

Hvorledes er det mulig at et blad, som har flere tusen abonnenter og mange flere leser, hvorav flertallet ganske sikkert er evangelisk-lutherske kristne, skal skrive slik?

Sak den sak føres videre blir det høiestrettet som skal behandle den og høiestrettet i et evangelisk land representerer den høieste rettferdigheit som finnes i landet. Den er også innsatt av Gud, og som sådan er det denne oppgave å representere Guds rettferdigheit. Således er de evangelisk-lutherske kristne vant til å se på høiestretet, og således ser sikkert alle høiestre kristne på den sak, like meget hvilken evangelisk konfesjon de ellers bekjenner sig til. Man spor da uvilkårlig: Er det mulig at «Morgenbladet» mener at alvorlig når det skriver slik? Mener bladet virkelig at høiestrett skal bruke alle tenkelige midler? —

Hvor ganske anderledes stiller sakene ikke for en frelst kristen. Når et menneske ved Andens virking blir draget til Jesus, så får det lys over sin tilværelse. Vi begynner å forstå Guds plan og hensikt med livet. Vi får et nytt mål for all vår higen og lengsel. Målet er himmelen, og det blir vår hensikt å nå dette mål. Vi kjenner bare et middel for å bli bevært under vandringer, og dette middel er Guds ufeilbarlige ord.

Ordet om Kristi kors er først en Guds kraft til frelse for hver den som tror:

Det ord om Jesu død og blod, det har så sterkt en tone, at det oppvekker den igjen som for i synden dode hen, når han det rett anammer.

Jeg kjenner mange menn og kvinner som ved dette ene middel er kommet til troens fulle visshet om syndernes forlatelse og evig liv. Alle disse har fått et mål, og målet er himmelen.

Men dernest er korsets ord også en bevarende kraft. Da Paulus forkynner korsets ord i Efesos og hadde vunnet en menighet for Kristus — ikke for sig selv — tok han avskjed med brødrene, og vi løser:

«Gru no overgir jeg eder til Gud og hans nådes ord, han som er mektig til å oppbygge eder og gi eder arvelodd blandt alle dem som er blitt helligt.»

Bare et middel. Ingen surrogater. Ingen kunstferdig lagede hjelpe midler. Ingen underfundige eller listige bøkevær. Bare dette: «Gud og hans nådes ord». Ordet om Guds nåde åpenbaret i Kristus Jesus som døde på korset, er nok til frelse for en fortapt synder, og til å bevare en frelst synner.

Dette middel blir ikke helligt av eller gjennem målet, heller ikke ved hensikten, for det er helligt i sitt selv. Gud er hellig. Og hans nådes ord er hellig. «Herrens ord er rene ord, li-

Misjonsarbeidet i Lantsun, Shansi

Bergen 21. oktbr.

Til Misjons-Røsten.

Kjære søsken i Herren!

«Kær hverandres brør og op-

ly på den mæte Kristi lov». Gal- 6, 2.

Det har lenge vært min tanke å fortelle om misjonsarbeidet i byen Lantsun, Shansi, N. China.

Sammen med fire kinesere gjikk jeg ut til denne by og åpnet misjoner der. Der hadde aldri vært misjoner før, men på gjennomreise har en del misjonerer vidnet om Herren. En troende kineser som bor på stedet, har i fem år bedt om at misjonen må komme. Da vi kom for å leie hus var vedkommende meget begeistret og han hjalp oss med å treff alle forbredelsel. Vi fikk snart inngang, da jeg daglig hjalp syke som kom fra byen og de omliggende steder for å soke hjelp. Det var ikke lenge før enn flere sjøle ble frelst og døpt. De som var frelst ble ivrige for å bringe budskapet videre, og flere av dem var oss til stor hjelp i arbeidet. Og mange var det som ville følge Jesus. Det er et stort arbeidsfelt inntil masse byer omkring.

Lantsun ligger ved foten av et høyt fjell. Dette fjell er tett befolket. Befolkingen har litet og intet samkvem med slettens beboere. De har sin egen dialekt og lever i stor uvidenhets. Vi tok derfor turen op til dem for å bli bevært under vandringer, og dette var det for barna. Det gav en et nedenstående adresse.

Hilsen med Math. 10, 42.

Eders i Mesterens tjeneste sørster

spredre evangeliet der, og noen tok imot og ble frelst.

Det er nu fire år siden vi begynte arbeidet. Dette har tidligere vært underholdt av venner i U.S.A., men på grunn av de dårige tider er hjelpen fra den kant helt ophørt. Jeg vil derfor be støtvennene i Norge være snild å støtte denne misjon med bonn og midler. Hvad i gjor, det gjor av det man skal kjope. I år synes det å være aldeles galt. Det har nemlig regnet konstant i både sommer. Højet har råtnet på bejsene. Når dertil kommer at våren kom så uhøyre sent, at for flestes vedkommende måtte næste sette alt man hadde i pung for å berge dyrene igjen, man forstår at det ikke er gøy klare sig. Det vil derfor for mange hjems vedkommende bli en god mark vinter å gå imot. Vær det for barna. Det gav en et innerste hjerte ved at han modrene si: Vi har ingen ting klar. — Jeg har derfor tenkt, det muligens vilde være noe å sette sammen med å samle gammel klær å sende oss til utvært syklig mangel. Gjør det! Herren vil lønne deg for din helse. Husk disse Mesterens sykdommen i den ord: Hvad I har gjort for en stoffversen vil minste har I gjort til mig.

Morsomt vilde det være om kunde mange gaver tilsende til jul, men nærmest krevet ut, støttes med hjelpe. Røsten til jul om det sendes derfra i november.

Så til slutt de aller hjerteligste hilser fra eders for Nord-Norge interessererte venner

Omkring den 22. november ble det en fest. Det er nemlig et av enkelte til å gjøre vi feire i nov. sidén «Betel» ble tatt til offisiell bruk. Mange herlige stund har Herren forundt oss siden da han navn til pris. Men vi ber ham, så de kan reise på en stor seire. Vi gav en opmuntre jul, så send den teknikken velsigne den som er hjemme i Joha

SPREDTE

Hjem til

Mens jeg skriver disse linjer, det en sak som ligger på min hjerte og som jeg må få lov til nevne. Her er slik uhøggleggelig for mange stakler. Fisket slår til etter år. I de sistre årene mye jordbruks også så aldeles til ingen pris for noen ting utenfor.

Således man skal kjope. I år synes det å være aldeles galt. Det har nemlig regnet konstant i både sommer. Højet har råtnet på bejsene. Når dertil kommer at våren kom så uhøyre sent, at for flestes vedkommende måtte næste sette alt man hadde i pung for å berge dyrene igjen, man forstår at det ikke er gøy klare sig. Det vil derfor for mange hjems vedkommende bli en god mark vinter å gå imot. Vær det for barna. Det gav en et innerste hjerte ved at han modrene si: Vi har ingen ting klar. — Jeg har derfor tenkt, det muligens vilde være noe å sette sammen med å samle gammel klær å sende oss til utvært syklig mangel. Gjør det! Herren vil lønne deg for din helse. Husk disse Mesterens sykdommen i den ord: Hvad I har gjort for en stoffversen vil minste har I gjort til mig.

Arbeidet er stadig gått fremover og flere sjøle er lagt til mednigheten. Men som vi alle forstår, kan ikke br. Schroeders midler også strekke ut til misjonen i Lantsun. Derfor må vi gjøre hvad vi kan for å løfte byrden.

Bidrag bedømt fullstilt sendt til nedenstående adresse.

Hilsen med Math. 10, 42.

Eders i Mesterens tjeneste sørster

Christofa Brundtland,
Baneveien 35 b, Bergen.

Fra Storsteinnes i Balsfjord

Kjære «Røsten»!

Nei, nu er det så lenge siden vi har latt høre fra oss, at nu synes vi det er på tide å komme med noen linjer igjen. — Ved Guds nåde lever vi vel og har det bra. — Den kjære, kjære Gud er trofast imot oss, som han er mot alle dem som tar sin tilflukt til ham.

Vi har under sommeren løp, som allerede nevnt av br. Gams, hatt et par stevner her i fylket. Et i Rossfjord og et her i Balsfjord. På stevnet i Rossfjord var det 6 stykker som ble gravlagt med Kristus ved døpen til døden. Tre av disse tilhørte venneflokken her i Balsfjord.

For den enes vedkommende av de tre synes jeg det var underlig å lede henne ut i vannet. Jeg kom nemlig godt ihu, hvordan hun for tre år siden skjelte ut dem som da skulde døpes. — Ja, hun brukte stygge ord både om meg som skulde døpe, og dem som ble døpte. — Mente hun var like bra som noen av oss. Nu hadde imidlertid Gud fått åpenbare sin sinn i hennes hjerte, og nu var hennes syn forandret. Det var gått henne som det gikk med Paul.

Stort sett så synes det for mine sine som om evangeliet har fremgang på traktene heromkring, annenhver om troendes døp trenger mer og mere frem. På slike steder møter det jo en bitter ja fanatisk motstand, men det kommer meget derav at de fleste som har utført disse handlinger heroppe har vært mer eller mindre sindige, både i sine taler og i utførelsen av denne hellige handling. Jeg har dog merket at der hvor det utføres med ro og anarkt har det som regel satt merker etter sig.

O, hvor det er nødvendig at brodrene er i besiddelse av en singtid and.

Det er ikke for intet der står, at han gav oss kraft, kjærlighets-

smeldedig i jorden, syv ganger rørsset. Derfor kan dette middel fullkommen rense og hellige alle de frelest som er på veien mot målet. Intet under at Gud lar utrope:

«Land! Land! Land! Hør Herrens ord!»

«O slekt! Gi akt på Herrens ord!»

J. A. Johannesson.

lus, fra å være en motstander og førfølger var det nu blitt en ydmig disipol.

På stevnet her, det første stevnet på «Betel», var det ingen som ble døpt, derimot var det seks barn som ble velsignet. Og man får jo også betrakte det som fremgang for evangeliet. 8 dager etter stevnet hadde vi etter døp i forsamlingen, og flere står for tur til å gå veien.

Stort sett så synes det for mine sine som om evangeliet har fremgang på traktene heromkring, annenhver om troendes døp trenger mer og mere frem. På slike steder møter det jo en bitter ja fanatisk motstand, men det kommer meget derav at de fleste som har utført disse handlinger heroppe har vært mer eller mindre sindige, både i sine taler og i utførelsen av denne hellige handling. Jeg har dog merket at der hvor det utføres med ro og anarkt har det som regel satt merker etter sig.

O, hvor det er nødvendig at brodrene er i besiddelse av en singtid and.

Det er ikke for intet der står, at han gav oss kraft, kjærlighets-

smeldedig i jorden, syv ganger rørsset. Derfor kan dette middel fullkommen rense og hellige alle de frelest som er på veien mot målet. Intet under at Gud lar utrope:

«Land! Land! Land! Hør Herrens ord!»

«O slekt! Gi akt på Herrens ord!»

J. A. Johannesson.

Undertegnede har mottatt følgende bidrag til Sigurd Gronvalds Argentina:

Kr. 50,00 fra en br. i Gulset ved O. Haugens legat kr. 50,00, 12. juli: Kirsten Larssen, Arupsigt, Drammen 10 kroner, 14. aug. Ellem afstøtningen, Kragerø, Martha Hagen 40 kroner, 2 septbr.: Marie Lange-Ree, Rosdal pr. Stange st. 10 kroner kr. 110 kroner, hvorfor takkes på nytigeliggist.

H. H. Sonstebø, kasserer, Oterholt, Bo, Telemark.

Gud velsigne den enkelte som er med på å så ut evangeliet bland Indianerne.

Sent den 24. august 1858 minus porto, 2 kr. (Omregnet arg. pesos utgjør beløpet 122 pesos. 1 peso — kr. 1,50).

Jeg vil samtidig oppmuntra

Skjonne hjem Avdøde kom i 1885. Han har ca. 50 år samlingen på de eldste innleggene. Ved Christoffers. Om ham var en svik, en røkkes un

Begravels gravkapell Kapellet k

me de ca. 300 gamle troes

Efterlat stemmen baltte br. Ju

fullt ut fra alltid hos

høire hånd, og de

herligheit, salmisten helligdom

ugudelige

VINTERHEFTET

Galerud, Et meget gjestfritt hjem som viste stor kjærlighet mot oss. Herren vil hjelpe disse mine kjære venner, så vi en dag får møtes for aldri å skilles mere. Et vel-siget mott til Herren oss i dette hjem, og mange kjære venner kom og deltok med oss i sang og bonn.

(Mere).

Den norske Congomisjons Års-møte

avholdtes i Oslo søndag den 16. oktober under god tilslutning av venner fra Oslo og Sørkedalen. Dessaute var der endel tilreisende fra Fredrikstad, Moss, Jessheim, Asker og Drammen.

Arsmøtet ble åpnet med velkomsttalen og bonn, hvorefter den forretningmessige del med oplæring av årsberetning og regnskap m. v. ble ekspedert.

For etter en hyggelig kaf-sepause ble vi så oppbygget på vår høihellige tro ved sang og musikk og med mange hjertevarme vidnesbyrd av de forskjellige brødre og sørstre. Jeg skal ikke gjøre noe forsøk på å referere disse eller fremheve noe enkelt, men jeg tror at jeg først si at Andens budskap til oss gjennem de fleste av dem gikk ut på å minne oss om nødvendigheten av alltid å være i Herrens vilje, — å kaste vort garn ut, når og hvor han gav anvisning på det, og videre at når vi er i Herrens vilje og i troskap forvalter det pundi han har bestrodd oss, er det av mindre betydning om vårt virke er ubetydelig og ringe i menneskers øine. Herren vil selv holde øie med fiendernes trusler og gi sine tjenerne å tale ordet med all frimodighet, liksom han selv vil sørge for at resultatene ikke uteblir, selvom de ikke alltid er synlige for oss.

Da vi endelig måtte avbryte vårt festelige samvær, var det med takk til Gud for at han også denne gang hadde forbund oss et sådant velsignet samvær.

E. S.

Sarpsborg.

Høststevnet i Misjonshuset hadde samlet mange venner fra forskjellige steder. Søndag fm. talte br. Utne, Rygge, til meg velsignelse. Om eftm. var det møter kl. 4 og 7 med taler av Thv. Olsen, Shwan, Utne, og brodr. Jansen og Bru fra Moss, m. fl. Det var et velsignet samvær, hvor mange dyrebare sannheter kom frem.

Lørdag 22. oktbr. hadde vi et gildt ungdomsmøte. Vennene fra Askim var kommet på besøk med mannsstrenge musikk og sangkor. Lyng. Thv. Johansen, Askim, og J. A. Johannesson fra Danmark talte. Det prektige sangkor sang flere vakre sanger. Det var riktig dølig sang. Det var en staut ungdomsflokk som sikkert selv høster megen velsignelse av å bringe evangeliet til sangens toner. Ja, «Syng evangeliet om Jesus, man sjøle kan vinne ved sang». (Schib. 355).

Samværet sluttet først henimot kl. 11, hvorefter gjestene blev innbudd til et enkelt aftensbord.

Br. Johannesson, Damark, har nu virket i Misjonshuset ca. 3 uker. Mange er de som gleder seg over de interessante bibeltimer og den dype, sunde forkynnelse. Hans utleggelse av ordet vil sikkert bringe frukter for evigheten.

A. J. L.

2. november har nemlig et år da tatt til offentl. herlige stunder. Men vi ber og seire. Vær det.

disse linjer er gjer på mitt å få lov til å hyggelig ned iskret slår fell ærene synes aldeles feil ting utenom alt. Det har stant i hele stundet på hegn, at for de mattede man hadde i pant gjennem, vil er greit, for man bli en me mone. Vært går en til ved å høre gen ting til or tenkt at re noen av jer, der vil le sammen til utdelen vil lønne. Mesteren for en av gjort for

ere om vi i nårsom-det. Den bil-når, fremr fra sist i vertigste Nord-Nor-

enrik

lsfjord.

edk. mi-

en, Syd-

al vedk

12. ju-

sgt. 1.

aug.

re, v-

r, 20.

Rome-

er Ialt

på det

mark

et fol-

nvold,

ulsko-

Kr.

kar-

amst-

Kr.

Bjer-

0.00

Alle-

som

andt

kr.

et i

pe-

den

enkelte til å gjøre sitt beste. De første dager i november sender jeg de sist innkomne midler til ham, så de kan rekke frem til jul. Har du da, bror eller soster, noe gavé å oppmuntre ham med til jul, så send den til mig, så skal jeg besørge den videre. Herren skal velsigne dig i din gjerning, du som er hjemme ved tøyet.

Johan O. Johnsen,
Slemmestad.

SPREDTE FELTER

Hjem til Herren

Br. Carl Joh. Christoffersen, tilhørende forsamlingen på «Logen», Moss, er vandret hjem til Herren. Han har i lengere tid vært sykelig, men som den robuste natur han var, trosset han sykdommen i det lengste. Br. Christoffersen vil være godt kjent fra sin predikantvirksomhet. Om sykdommen kunde være nokså trykkende mange ganger, tok han allikevel ut, stolende på Herrens hjelp. Resten var klar og sterkt til det siste og han frembar meg varme budskapet om Herrens gjengang; det var gjerne dette emne som lå ham nærmest på hjertet de siste år. Han uttaa ofte napet om å få leve til merre kom, men det blev anderledes. Kredag den 7. oktober nedla han vandringsstaven. — Samme dag formiddag så han til sine nærmeste: «Idag gar jeg hjem», hvoretter han sang en av sine kjærester sangen, med attenstid sov nærruult inn med et smu om sine leser.

Ivar solen daier og når artenfreder sig senker over nvens siste dag,

Da gjemt er stormene og mudags-heten, jeg siner hjemmets kyst og syn-ger glad:

Skjonne hjem, skjonne hjem.

Avdøde kom til Moss fra Oslo i 1885. Han har vandret med Herren ca. 50 år og er foruten forsamlingen på «Logen» også en av de eldste innen vårt lande frie bevegelser. Ved sin død var br. Christoffersen nær 80 år gammel. Om ham kan det i sannhet sies, det var en israelit i hvem det ikke var svik, en grunnpillar som ikke rokkes under stormene.

Begravelsen foregikk fra Moss gravkapell torsdag 13. oktober. Kapellet kunde på langt nær rumme de ca. 3–400 mennesker som var møtt frem for å følge den gamle troehelt på hans siste ferd.

Efterat sangen «Engang er stemmen brusten hers» var sunget, talte br. Jul. Lind, Moss, trestefullt ut fra Salm. 73: «Men jeg blir alltid hos deg, du har grepst min høye hånd, du ledet meg ved ditt råd, og derefter optar du mig i herlighet. — Det var etter at salmisten hadde gått inn i Guds helligdomme at han fikk se de ugudeliges endeligt. Derfor utbry-

ter han: «Jeg blir alltid hos deg. Det gir trygghet. Det er en sikker grunvold som holder i liv og i død. Man har intet å frykte når man hviler hos Herren. Det er Herren som fører oss: Du leder mig ved ditt råd og derefter optar du mig i herlighet. — Vår avdøde broder hadde erkjent sannheten av ordet: «For mig er det godt å holde mig nær til Gud, jeg setter min lid til den Herre Herre for å fortelle dine gjerninger». For br. Christoffersen var det en sterkt trang å bringe frelsebudskapet. Han kunde ikke holde seg i ro og ta det makeligg. Han fikk ikke opleve sin sterke lengsel å møte Jesus i skyen, men da kallet kom var han villig til å legges ned. «I fred vil jeg legge mig ned og sove inn».

Efter talen blev lagt endel kranse på båren.

Fra avdøde to barn i U. S. A. blev lagt på en praktfull krans ved deres bror Conr. Christoffersen, som beveget bragte den siste hilsen. Det følte kanskje mest tungt for disse to som nu likest kom hadde mistet sitt holdepunkt i hjemlandet, etterat både mor og far nu var borte.

Fra barn og svigerbarn i Sarpsborg og Moss blev lagt krans på båren ved Arne J. Larsen, Sarpsborg, med en siste takk og farvel. Disse blomster viste smart visse og de under hostens storm og kulde. Men ingen av livets mange stormer formår dog å rive ut av hjertene de kjære minner som en elsket og god far har etterlatt i sine barns sinn. Som han i sitt hjem fikk være et lys for familien og barneflokkene, fikk han også nåde til å spre dette evangeliets lys viden om til velsignelse for mange. Midt i sorgen og smerten hadde dog barna den trøst å kunne knytte bibelordet: «Salig og hellig er den som har del i den sterke opstandelse» til blomstene på fars båre. Det var deres trøst at han nu var gått hjem til Herren.

Fra barnebarn i Gjøvik blev lagt på krans ved br. Hj. Eriksen, Sarpsborg, og fra familien Raade ved br. O. Andersen, Moss.

Fra forsamlingen på «Logen» la

br. Fred. H. Johansen en vakker krans på båren med en dypt følt takk for hvad avdøde gjennem de mange år hadde vært for forsamlingen.

Ved graven talte br. Marthinsen, Moss, over ordet: «Jeg har lydt til å fare herfra og være med Kristus, til det er såre meget bedres». Vår avdøde broder kunde gjøre disse ord til sine. Denne kommer snart til den ene, snart til den annen. En ting er å ha lydt til å fare herfra, og en annen ting å være nede til det. Det synnes ut i rekkene blandt de gamle, og snart er det også vår tur. Matte vi leve slik at vi kunde si som Simon: Herre, nu lar du din tjener fare herfra i fred.

Efterat begravelsen samles en stor skare i hjemmet, hvor det etter bevertningen veksles med taler, sang og vidnesbyrd. Flere kunde vidne om hvordan Herren hadde bruk avdøde som et redskap til deres frelse. Det blev en dyrebart stund for de som var forsamlet, og et minne for livet for familie og slektninger.

A. J. L.

— Ja, nu går vi igang. Det vil si det forberedende arbeid utstyrt jo pågått i lengre tid. Det er et forholdsvis stort apparat å gi ut et slike hefte — for den som har lite å rutte med. Det er forbundet med store omkostninger. Vi har derfor hatt betenkneligheter, men vi vil jo strekke oss lengst mulig for å imøtekommne de mange ønske om et slike hefte.

Betenkeligheter? — Jo, av erfaring vet vi at det nyttet litt å komme med et hefte som ikke faller i smak. Vårt forrige hefte var i all sin beskjedenhet ikke som vi vilde det skulle være. Men det var nu dette med finansene — og denne side er ikke særlig lys i alt heller.

Men vi våger det likevel. — Og våre mange kommisjonærer og venner rundt om i landet vil nok kjent svikte oss.

På reise

Av O. Karlsen.

Sist vi sårev til deg, uu kjæ-
asen, var vi på reise til Sverige, men stanset i Norden en en-
dager og ved Guds nåde ikke vi-
sa ut den edle sed i sine lokaler.

og herren velsignet oss under-
oart...

Betel (Kristi menighet).

En aften var det avskjedsmøte for misjonær Hans Svendberg og hans hustru Mary i Kristi menighet. Vi deltok i møtet og Guds velbehag hvilte over oss. All sere til Herren. Br. Svendberg har vi kjent fra hans skoledager, da han var med i møtene som vi hadde i hans hjemkrets. Han sang og spilte av hjertens fryd og glede. Den lille smågutt var en ungdom fremfor tuner, som altid har hatt et godt vidnesbyrd blandt de hellige. Ære var Gesus for det. Herren har salvet ham med gledens olje og derfor kunde endel ikke tale ham eller gi ham runn blandt sig, og dermed ble partiskheten åpenbart mer enn noensinne. Den forskrekkelige partånd har fått en grusomt makt i flere forsamlinger i den siste tiden. Også dette er et tids tema.

Br. Svendberg og hans velsignede hustru hadde Kristi sinnelag (1. kor. 3: 16) og var ingen mennesketrelle (1. kor. 7: 23), men var Kristi trell — Herrens frigivne (1. kor. 7: 22). Derfor er det en glede for ham, som for oss, å forkynne Kristi evangelium overalt i verden (Mark. 16: 15). En del forgjort sig over dette og lukket igjen både hjerte og lokale, fordi de var mennesketreller (1. kor. 7). Dog var en vid dør åpenet for Herrens salvede landet rundt, så han ikke rakk overalt. Guds velsignelse skal hvile over dem som tok imot ham. Se Matt. 10: 40—42. Kap. 25: 34—40. Hebr. 6: 10 og Mark. 9: 41 fig.

Herren min Gud skal fremdeles velsigne og bevare min kjære br. og str. Svendberg der ute i det mørke India, og vel mott i skyen, i det store møte, som alle rette Zions vandrere skal møtes og aldrig skilles mer.

Sale m en navnet på et lokale i Tistedalen, som Kristi menighet har. A. Isaksen er forstander for 3 lokaler, og br. F. Eriksen er predikant, to kjekke brødre som ved

en navnet på et lokale i Tistedalen, som Kristi menighet har. A. Isaksen er forstander for 3 lokaler, og br. F. Eriksen er predikant, to kjekke brødre som ved

Vi har denne gang tatt skrittet fullt ut når det gjelder utstyr til heftet. Det får 24 sider, trykt på førsteklasses papir. Omslaget er utført i tre farver. Innholdet er interessant og avvekslende — riktig godt stoff. Heftet skulde således etter alt å domme ikke bli vanskelig å selge.

Som ønsker å selge heftet må sende inn sine bestillinger snarest for oversiktens skyld.

Prisen er bare 60 øre.

Salgsfolkvikarene er så rummelig som mulig:

10 eksempl.	og derover	10 øst.
25	—————	20 ø
50	—————	30 ø
100	—————	35 ø

Ukjente kolportører som vil kjent troende.

Guds nåde arbeider godt sammen. Sa talte vi sammen med br. E. 1 salem og herren velsignet oss underbart og tytte oss med glede og jubel, all ære til Lammet og Gud. Fred være med eder fremdeles.

Elim heter baptistenes lokale i Tistedalen, et vakkert lokale. Br. Olsen er forstander der, en ung mann som ønsker et fullt evangelium og som ved Guds nåde sår det ut blandt folket. Også herren ikke fra Gud til å så ut den edle sed, som vennerne gledet sig i. Herren har mange kjære barn i Elim, som vi har deit mange velsignelse med i ca. 25 år. Jeg kunde med vennene si som profeten sa: Hittil har Herren hjulpet (1. Sam. 7: 12. Es. 46: 4). Herren signe og bevare eder fremdeles (Joh. 13: 1).

Da de ventet oss i Nøssemarken, Strand, Sverige, sier vi farvel med Halden og Tistedalen. Nu har vi nådd vårt mål, Sverige. Familien K. Nordby motok oss med all villighet, og vi var hjertelig velkommen. Her er min hjembygd og mange minner rullet frem fra gamle dager da jeg gikk omkring og best plassene fra urene 1885 og 86 og arene op igjenmed, da jeg var valgutt, d. e. gjetergutt, og som David voktet min hjord. (2. Sam. 7: 8—10 fig.) Det er mange år siden jeg var her i denne omgang og mange forandringer er skjedd siden den tid, men Herren er uforanderlig, og det er vår redning.

Betel heter det lokale her ved Strand som de frie døpte venner har. Blandt disse mine kjære venner har jeg det megen velsignelse med, og fikk erfare at Guds velbehag hvilte over oss fremdeles. Mange møter hadde vi i Betel og Guds velsignelse uteblev ikke, all ære til Jesus. Str. Nordby (som pikke: Otelia Johansson) var med og spilte og sang med lyst og ivær. For 25 år siden var hun også med i møtene og spilte, sang og vidnet om en fullkommen frelse. I de dager var hun hjemme hos mor. Nu er hun mor selv. Hennes kjære foreldre er hjemme hos Jesus. Et velsignet Betania-hjem i Dalen.

Så hadde vi møte hos en ungerlensmann ved navn Mandfrid

Nu kan De bestille

Misjons-Røstens

Forhandlere gis følgende rabatt:
 10 ekspl. og derover 10 pst.
 25 ← 20 ←
 50 ← 30 ←
 100 ← 35 ←

VINTERHEFTET

Fra Manchuria

Tilstanden i Manchuria har vært meget slett gjennom de siste måneder. Her er strommet inn en mengde forhenværende soldater som nu fungerer som røvere og banditter av den farligste type.

Vi har også en mengde av de samme Insurgenter (oprørere) som sammen med de øvrige herjer landet på den mest hensynsløse måte.

Før intill noen uker var det mest japanerne som var gjenstand for disse urostiftere, men det gikk ikke minst utover de innfødte. Den meste ødeleggelsen har funnet sted langs jernbanelinjene. Bandittene løser jernbaneskinnene om nettene og ligger så skjult i kao-hang-åkrene, ventende på det første tog som kommer for å plynde de reisende og rove reisegodset. Slike hendelser har vi hatt så mange av at de ikke kan nevnes i enkeltheter. Ødeggelsen har vært uhyre stor. Mange japanere er bortført som fanger og en mengde andre er myrdet.

Alt dette har dog ikke ført til målet. Den siste metoden er å få til fange så mange som mulig av de utenlandske borgere, helst engelsmenn og amerikanere. Flere forsok har vært gjort, og utlendinger har all grunn til å si sig i vare, da løsepengen-prisen er meget stiv. To engelske borgere, den ene datter av en velkjent misjonsdoktor og den andre en forretningsmann, ble bortført av bandittene for ca. to uker siden.

For noen dager siden kom det brev fra røverhøvdingen med klare betingelser for løsning av de to fanger. Følgende er hva som forlanges i løsepenger: Innan 7 dager skal bringes i røvernes hender 700.000 mex. store dollars, 100 gullringer, 30 gullur, 30 gullarmur, 10 revolvere av nr. 403 med 20.000 patroner, 30.000 «rounds of rifle ammunition». — Om dette krav ikke blir imøtekommet på den tid som for anført, så skal doktoren datters avskårne øren sendes til dem og den annen fange skal bli skutt*).

Under disse forhold driver vi misjonarbeid i dette land, og om stillingen ofte er meget uhyggelig.

* Når dette leses er de nevnte fanger frigitt.

Red.

En kjærkommen og billig julegave vil Misjons-Røstens Vinterheftet bli å sende til venner og bekjente. Prisen blir bare 60 øre plus porto (20 øre). — Send oss adressen på hvem De ønsker heftet sendt til og vi eksperderer det i god tid før jul. —

Til U. S. A. og utlandet ellers er pris og porto den samme. Det vil bli en av de beste hilsener som kan sendes fra gamle-landet.

(Resten).

En klar, helstopt bekjennelse på Guds ord grunn, uten hensyntagen til mennesker, fører guddommelig kraft og velsignelse med sig. Herren sier til Jeremias: «Når du skiller det edle ut fra det uedle, skal du være som min munns».

Det kunde innvendes overfor Stefanus at han kunde ha talt litt mer forsiktig. Han kunde ha vært mer diplomatisk og dermed spart sitt liv. Denne tale kostet ham imidlertid livet, men han står idag som en stjerne blandt bibelens lærdomsmenn og taler etter sin død. Gud tilkjennegav da Stefanus ble stenet, at han hadde velbehag i denne hans tale som kostet Stefanus livet. Himlen åpnet sig for ham.

Himlen åpner sig ikke for den som handler eller taler mot Guds vilje. Da Stefanus bekjente hvad han så, skrek de med høi rost og holdt for sine ører, mens de alle stormet inn på ham. Han blev stenet, men midt under stenregnen bad han for sine fiender, og sov derefter inn. Stefanus var den første martyr etter pinsedagen.

Blandt dem som var tilstede ved denne grufulge gjerning, var der en ung mann ved navn Saulus fra Tarsus. Han samtykket i mordet, ti han var selv fylt med den samme hatets og forfølgelsens ånd mot nasareerslektene. Han gikk frem, fnysende med trussel og mord. Han var imidlertid et av Gud utvalgt redskap til å bli en forkjemper for den samme sekt han var forfulgt.

Da han en tid etter mordet på Stefanus var på vei til Damaskus for derfra å fange de kristne ob fore dem bundne til Jerusalem, fant han sin overmann. Han blev plutselig omstrållet av et himmelsk lys, så mektig at han falt til jorden. En røst lod til ham: «Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig?» Og etter dette møde med Jesus ble det en vending i Saulus' liv. Da han hørte rosten, sa han: «Hvem er du?» og svaret lod:

«Jeg er Jesus som du forfolger. Stå op og gå inn i byen og det skal bli sagt til dig hvad du har å gjøre». Saulus reiste seg op, men da han åpnet sine øine så han intet. Han blev så ledet inn til Damaskus. I tre dager var han uten syn og han hverken å eller drakk. Det nyttet ikke å stampa mot broden. Nu var det forbi med mordplanene. Han blev grundig knust og tilintetgjort og satt hjelpos inntil Ananias. Herrens sendebud, kom med det forløsende budskap: «Saul, broder, Herren har sendt mig — Jesus, han som åpnet deg for dig på veien hvor du kom, for at du skulle få ditt syn igjen og bli fylt med den Hellige Ande». Straks falt det som et skjell fra hans øyne, og han fikk sitt syn igjen, og blev dopt. Han elsket nu det han for hatet. Men fra den dag gikk det ikke bedre med ham enn med de andre som stilte sig på Herrens side. Han blev sig sine motstandere bevisst da han begynte å forkynne at Jesus var Guds sonn.

Det vil ta for meg en plass i deler å gå gjennom Paulus' livshistorie. Med sammentrentes ord fortelles noe herom i 2. Kor. 11, 23 flg. hvor han sier: Jeg har arbeidet mere, fått flere slag, vært

å drikke vann. Naturligvis slo vi den ihjel så fort som mulig, og da de røm med en slik ubuden og avskyelig gjest turde vi ikke innlate oss på.....

Vel, nu må jeg slutte for denne gang. Hjertelig hilset er dere alle fra eders i Herren forb. broder Sigurd Grønvold.

BØKER

Nu før jul er bokflommens tia og meget, både god og darlig lesening, sendes utover vart land. En god motgitt mot den darlige litteratur er å sprede godt lesestoff. Som den første i rekken står Bibelen — «Boken» — Guds levende ord. Men også skriften som har sitt utspring fra Guds ord, kan være til nytte og velsignelse.

Som god og nyttig lesening kan nevnes følgende bøker som fås kjøpt i Misjons-Røstens eksp.:

Sjel og Ånd, av J. Penn Lewis. Den gir leseren noe å tenke på og overveie om ovenstående emne. Pris kr. 1,25 plus porto (20 øre).

Den falske fredsbevegelse, av D. O. Belfrage. Boken er anbefalt av flere kjente brødre. Pris 1,25 plus porto.

Fra Bodsfengslet til Prekestolen, av Netel N. Pedersen. Et grindende vidnesbyrd om hvad Gud kan gjøre for et menneske. Pris kr. 1,20 plus porto.

Wåk av M. Støve. Nedsett pris kr. 0,60.

Drømmemesteren av M. Støve. Nedsett pris kr. 1,00.

Andens budskap til den sterke og dødsmedte menighet av O. Karlsen kr. 0,50.

Er de liberale teologer Antikrist? av O Karlsen, kr. 0,75.

Blandt Syd-Amerikas indianere av Sigurd Grønvold, kr. 1,00.

Aida Margaret av Ida Seehuus, kr. 0,80.

Schibboleth, kr. 3,50.

Den nye Maran Ata, kr. 3,50.

Et tidens tegn.

Det muhamedesanske universitet i Kairo har kjøpt inn 1000 bøker på arabisk, et stort antall av gamlestamenten på hebraisk og nytestamenten på gresk til undervisningen. — Et tidens tegn!

Korea har sendt ut sin første kvinnelige misjonær. Hun reiser til provinsen Shantung i Kina, hvor de koreanske misjonærer har hatt sitt virkefelt i ca. 20 år.

ltere ganger i fengsel, of dødsfare, av jøden har jeg ganger fått firti slag på ett tre ganger blev jeghudstrøket, gang stenet, tre ganger led skibbrudd, et døgn var jeg ledet, ofte har jeg på reiser vært i elver, blandt røvere, i fra mitt folk og fra hedningfare i by, i orken, på hav, i blandt falske brødre, i strevmeie, ofte i nattevakten, i høst og torst, ofte i faste, i kule-nøsenhet. Hadde Paulus hårdhendt frem, fikk han måske døbbelt like det samme, men gledet sig over sine lidelsers og lytte i sitt kjed det som fattedes i Kristi trensler, og tilslutt sitt liv for Kristi vil byrd skyld.

Vi kunde fortsette å

frem menger av eksempler

bela mer for bekjennelsen

bevise at de som regel har

sitt liv. Profeten ble forfulgt

drept fordi de forut forkynte

den rettfærdige skulde kom

Alle apostlene døde som marty

undtagen Johannes. Det har følgt hat og forfølgelse mot Guds bekjennere og har kostet tusener livet. Men dette har ikke hindret dem, ti de hadde

sitt liv kjært like til døden. Idet var det kraft i kristendommen, og overbevisningen var om ektheten i den, hvorfor

de i den tid erfarte Guds frelse

de makt.

Budskapet trenget sig frem

blev forkjent under store

Tross mishandling fikk de fri

hethet til å tale Guds evangelie

under megen strid. Da helbre

des også syke og andene for ut

Nu derimot er bekjennelsen

je lojal og det ser ut som fiend

til den grunn er mere rolig. Vi

har ikke forbedret sig. Stø

kes bekjennelsen mer avgjort,

vil han reise sig som i gammel

ger, og rase kanskje mer

for.

Jeg tror at Gud har behag

kalle bekjennere frem som vil

å stå for følgerne. Og den

og velsignelse som forum

i Guds folk tildel, vil ennu eng

tilmålet i rikt mål.

Et hellig liv.

Et hellig liv er sammensatt

småting. Det består av små ve

lige, velgjørende ord, ikke i

talende predikener, i små kjæ

hetsgjerninger, ikke i under

ker eller store slag, heller ikke

en eneste fremtredende hand

eller heltebedrift i form av

stor martyrlidelse. Dette re

kjennetegn på et sunt hellig

er ikke lyn, men solskinn —

ke store floder som bolger fra

men Siloahs stille og veder

gjende vann. Det består i en

vikelse av det onde, en undvik

se av små synder, små dårskap

små kjødeligheter, — en und

kelse av alle sådanne små

som i en viss grad kan hind

Guds verk i våre sjeler. En alen

delig kjensgjerning er at vol

man sig ikke for de små re

de små synder, vil disse sma

forgifte våre tanker og vårt

og de store, grove synder vil

mig evig

Hvor det

ten av, at lengslen in

ter — og

Hyde

EN MERK

Ved utg

Babylon ha

innblikk i

slags liv.

se hvor lit

hjertet ha

da, tross a

nelser. Et

innblikk i

i en prakti

vet i det g

rimeligvis

til et av te

kalkstenen

rer alle i

mig e

ten — og

Hyde